

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/3/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899394
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013899394.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obžalovanému T. T. a spol. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na verejnom zasadnutí konanom 22. októbra 2013 v Bratislave o odvolaní obžalovaného T. T. a krajského prokurátora v Bratislave proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. septembra 2012, sp. zn. 1 T 46/2001 rozhodol

rozhodol:

I. Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok z r u š u j e vo výroku o treste u obžalovaného T. T..

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. sa podľa § 250 ods. 4 s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 u k l a d á obžalovanému T. T., nar. XX. K. XXXX, bytom L. W. XXXX/XX, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 a pol /päť a pol/ roka.

Zároveň sa zrušuje výrok o treste v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Košice I z 29. januára 2004, sp. zn. 1 T/350/2002, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 21. februára 2006, sp. zn. 5 To/120/2004 a výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu z rozsudku Okresného súdu Martin z 25. októbra 2011, sp. zn. 3 T 103/2007, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. sa obžalovaný na výkon uloženého trestu zaraďuje do I. nápravno-výchovnej skupiny.

II. Podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 odvolanie krajského prokurátora sa zamieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 7. septembra 2012, sp. zn. 1 T 46/2001, boli v bode I/ obžalovaní T. T. a Ing. P. R. uznaní za vinných z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, na tom skutkovom základe, že

v bode I.

obžalovaný T. T., majiteľ firmy J., Stavebná firma Púchov, so sídlom v Bratislave, Družstevná č. 2, uznal v roku 1994 neexistujúci záväzok v sume 500.000.000,-Kčs, ktorý mal vzniknúť jeho firme k firme RoRo GmbH; Kraherstr. 11/A, BRD Düsseldorf, zastúpenej konateľkou V. A. a obžalovaný Ing. P. R., spolumajiteľ firmy X. so sídlom Bratislava, Družstevná č. 2 uznal v roku 1993 neexistujúci záväzok v sume 100.000.000,-Kčs, ktorý mal vzniknúť jeho firme k firme RoRo GmbH Düsseldorf, zastúpenej prokuristom F. B., Chlumová č. 17, Praha a tieto začali uhrádzať formou clearingového zúčtovania v tzv. „starom bloku“ v pomere 1,-Sk ku 1,-Kč v roku 1993 a 1994 prostredníctvom účtu firmy MOSUP spol. s r.o. číslo 120349-952/5200 založeného v Investičnej a rozvojovej banke, a.s. Bratislava a osobného účtu na meno Ing. P. R. číslo XXXXXXXXXXX/XXXX založeného v O. X., A.S. Vajanského nábrežie 5, Bratislava dňa 08.12.1992 a osobného účtu na meno T. T., W. XXXX, L., číslo XXXXXXXXXXX/XXXX založený v O. X. a. s. Bratislava dňa 09.02.1994, na účet číslo XXXXX-XXX/XXXX firmy RoRo GmbH Düsseldorf založený v W. X. L. a účet číslo XXXXXX XXXX/XXXX neexistujúcej firmy Inter Trade spol. s r.o. Praha, Široká č. 8, založený v N. a L. X. a.s. Praha, Perlová č. 1 na odcudzený občiansky preukaz na meno P. U., trvalé bytom L., O.. XXXX/X nasledovne:
ÚHRADY ZO SLOVENSKEJ REPUBLIKY DO ČESKEJ REPUBLIKY VYKONANÉ OBŽALOVANÝM T. T.

Dátum príkazu na úhradu Číslo účtu suma v Sk suma v euro celková škoda z danej platby pre SR
v Sk v euro

15.02.1994	2611080248	1 400 000	Sk 46 471,49	€ 280 176,28	Sk 9 300,15	€
28.02.1994	2611080248	5 000 000	Sk 165 969,59	€ 994 225,31	Sk 33 002,23	€
02.03.1994	2611080248	5 000 000	Sk 165 969,59	€ 981 802,41	Sk 32 589,87	€
08.03.1994	2611080248	5 500 000	Sk 182 566,55	€ 1 076 746,77	Sk 35 741,44	€
11.03.1994	2611080248	5 000 000	Sk 165 969,59	€ 977 389,85	Sk 32 443,40	€
18.03.1994	2611080248	6 000 000	Sk 199 163,51	€ 1 168 749,43	Sk 38 795,37	€
22.03.1994	2611080248	5 500 000	Sk 182 566,55	€ 1 069 196,39	Sk 35 490,82	€
28.03.1994	2611080248	5 000 000	Sk 165 969,59	€ 969 055,01	Sk 32 166,73	€
08.04.1994	2611080248	8 000 000	Sk 265 551,35	€ 1 527 799,50	Sk 50 713,65	€
08.04.1994	2611080248	6 500 000	Sk 215 760,47	€ 1 241 337,09	Sk 41 204,84	€
18.04.1994	2611080248	14 200 000	Sk 471 353,65	€ 2 697 971,33	Sk 89 556,24	€
19.04.1994	2611080248	9 000 000	Sk 298 745,27	€ 1 709 102,57	Sk 56 731,81	€
20.04.1994	2611080248	10 500 000	Sk 348 536,15	€ 1 992 927,19	Sk 66 153,06	€
22.04.1994	2611080248	18 400 000	Sk 610 768,11	€ 3 488 772,45	Sk 115 806,03	€
27.04.1994	2611080248	13 500 000	Sk 448 117,90	€ 2 553 102,72	Sk 84 747,48	€
27.04.1994	2611080248	11 800 000	Sk 391 688,24	€ 2 231 600,90	Sk 74 075,58	€
29.04.1994	2611080248	24 000 000	Sk 796 654,05	€ 4 534 159,89	Sk 150 506,54	€
02.05.1994	2611080248	10 000 000	Sk 331 939,19	€ 1 866 843,26	Sk 61 967,84	€
03.05.1994	2611080248	1 500 000	Sk 49 790,88	€ 279 880,55	Sk 9 290,33	€
04.05.1994	2611080248	22 000 000	Sk 730 266,22	€ 4 102 774,16	Sk 136 187,15	€
04.05.1994	2611080248	10 000 000	Sk 331 939,19	€ 1 864 897,35	Sk 61 903,25	€
06.05.1994	2611080248	12 000 000	Sk 398 327,03	€ 2 235 541,72	Sk 74 206,39	€
06.05.1994	2611080248	10 000 000	Sk 331 939,19	€ 1 862 951,43	Sk 61 838,66	€
09.05.1994	2611080248	16 200 000	Sk 537 741,49	€ 3 013 252,74	Sk 100 021,67	€
11.05.1994	2611080248	12 000 000	Sk 398 327,03	€ 2 229 703,97	Sk 74 012,61	€
11.05.1994	2611080248	12 000 000	Sk 398 327,03	€ 2 229 703,97	Sk 74 012,61	€
12.05.1994	2611080248	11 100 000	Sk 368 452,50	€ 2 061 396,19	Sk 68 425,82	€
12.05.1994	2611080248	11 000 000	Sk 365 133,11	€ 2 042 825,05	Sk 67 809,37	€
12.05.1994	2611080248	5 200 000	Sk 172 608,38	€ 965 699,11	Sk 32 055,34	€
13.05.1994	2611080248	24 600 000	Sk 816 570,40	€ 4 566 106,18	Sk 151 566,96	€
SPOLU 311 900 000 Sk 10 353 183,30 € 58 815 690,76 Sk 1 952 323,27 €						

čím spôsobili Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky škodu obžalovaný T. T. v sume 58 815 690,76 Sk (1 952 323,27 €) a obžalovaný Ing. P. R. v sume 21 837 024,76 Sk (724 856,43 €)

V bode II/ obžalovaný JUDr. N. Z. /ohľadne, ktorého však rozsudok krajského súdu už nadobudol právoplatnosť/ bol uznaný za vinného z pokusu trestného činu podvodu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku.

Za to bol obžalovanému T. T. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák., účinného v čase spáchania skutku pre výkon tohto trestu bol zaradený do I. nápravnýchovnej skupiny.

Obžalovanému Ing. P. R. bol podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov, pre jeho výkon bol zaradený podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. tiež do I. nápravnýchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 súd zaviazal obžalovaného T. T. nahradiť Ministerstvu financií Slovenskej republiky spôsobenú škodu vo výške 1 952 323,27 € a Ing. P. R. vo výške 724 856,43 €, každému s úrokom z omeškania vo výške 19,50% od 19. 12. 1995 do zaplatenia.

Proti tomuto rozsudku do zápisnice o hlavnom pojednávaní zahlásili odvolanie obžalovaný T. T. a Ing. P. R., ktoré neskôr písomne odôvodnil len T. T. a krajský prokurátor v Bratislave.

Obžalovaný T. T. v písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že zo spáchania skutku sa necíti byť vinným. Konkrétne, že dôkazmi založenými v spisovom materiáli bolo jednoznačne preukázané, že tak ako jeho firma J. s.r.o. reálne existovala, takisto reálne existovala aj firma RoRo GmbH Düsseldorf. Potom je logické, že reálne museli byť aj záväzky, ktoré uzatvorili tieto firmy, a ktoré tvorili základ pre ich vyrovnanie v rámci tzv. starého a nového bloku podľa Platobnej dohody Českej a Slovenskej republiky /zák. č. 33/1993 Z.z./, k čomu priložil aj listinu označenú v odvolaní ako dôkaz č. 1, ktorá sa podľa jeho argumentácie doposiaľ v spisovom materiáli nenachádzala.

V ďalšom namietal, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava III zo 4. júla 2002, sp. zn. 5 T 85/00, a Krajského súdu v Bratislave z 11. decembra 2007, sp. zn. 5 T 85/00, ktoré si ani nevyžiadal. Poukázal aj na to, že mu nebolo doručené uznesenie o zastavení trestného stíhania Y. B. a rozkaz z 15. novembra 1994, sp. zn. PN 61/94, vydaný Obvodnou prokuratúrou I v Bratislave a nerozhodlo sa ani o jeho sťažnosti proti uzneseniu Krajskej prokuratúry v Bratislave z 18. novembra 1997, sp. zn. 2Kv 166/1996. Zároveň poukázal aj na neúmernú dĺžku konania v návaznosti na zastavujúce rozhodnutie v trestnej veci predtým vylúčenej z tohto spoločného konania, t. j. uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 3. marca 2010, sp. zn. 1 T 23/02.

Žiadal preto, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby krajského prokurátora ho oslobodil, alternatívne aby mu uložil, s prihliadnutím na dĺžku konania, primeraný trest s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu.

Obžalovaný Ing. P. R. bližšie svoje odvolanie neodôvodnil. Napokon verejného zasadnutia o jeho odvolaní z dôvodu onemocnenia sa opakovane nezúčastnil, preto najvyšší súd podľa § 23 ods. 1 Tr. por. ho vylúčil na samostatné konanie.

Krajský prokurátor v písomných dôvodoch svojho odvolania namietal, že obžalovaným boli rozhodnutiami orgánov prípravného konania zaistené na účtoch peňažné prostriedky, ktoré mali podľa jeho názoru pochádzať z trestnej činnosti obžalovaných, preto prichádzalo do úvahy aj uloženie trestu prepadnutia veci. Krajský súd takýto trest neuložil. Pritom platí, že ak takýto trest nebol uložený

rozsudkom, už nie je možné ho uložiť dodatočne napr. na verejnom zasadnutí, ani ochranné opatrenie - zhabanie vecí.

Žiadal preto, aby najvyšší súd z tohto dôvodu zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby rozhodol aj o zaistených prostriedkoch na účtoch obžalovaných.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal na podklade takto podaných odvolaní podľa § 254 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, týkajúcich sa obžalovaného T. T., proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na eventuálne chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a dospel k týmto zisteniam a záverom:

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku nezistil odvolací súd žiadne porušenie ustanovení Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obžalovaného na obhajobu.

Krajský súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Trestného poriadku vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre jeho rozhodnutie, zároveň dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj v ich logickom súhrne podľa § 2 ods. 6 Tr. por., preto tomuto spôsobu z hľadiska pravidiel pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

Na tomto podklade potom krajský súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu úplne správne skutkové zistenia.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať, že krajský súd v predmetnej trestnej veci už raz rozhodoval, a to rozsudkom z 24. novembra 2004, sp. zn. 1 T 46/01, ktorým obžalovaného T. T. uznal za vinného zo spáchania žalovaného trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a uložil mu za to súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, pre ktorého výkon ho zaradil do prvej nápravnovychovnej skupiny.

Tento rozsudok bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2007, sp. zn. 2 To 59/2005, zrušený. Najvyšší súd okrem poukázania na procesné pochybenie krajského súdu, ktoré sám nemohol napraviť už v tomto uznesení uviedol, že dovtedy vykonané dôkazy zakladajú veľmi vážne podozrenie, že obžalovaní vrátane T. T. sa skutku kladeného im za vinu dopustili v rozsahu a spôsobom ako bolo uvedené v skutkovej vete obžaloby. Zároveň však poukázal na to, že v ďalšom konaní bude potrebné dôsledne preveriť aj obhajobné tvrdenia obžalovaných t. j. preveriť dôsledne jednak, či skutočne existovali záväzky firiem obžalovaných k firme RoRo GmbH Düsseldorf, a či v zmysle týchto zmlúv aj reálne došlo k prevzatíu finančných prostriedkov /finančnému vstupu tejto firmy do aktivít obžalovaných/.

Krajský súd po doplnení dokazovania v intenciách aké nariadil najvyšší súd napokon vo svojom ostatnom rozsudku, ktorý je predmetom odvolacieho konania, obžalovaného T. T. /spolu s ostatnými obžalovanými v tejto veci/ uznal vinným zo spáchania žalovaného trestného činu tak, ako je uvedené vyššie.

Prvostupňový súd svojim postupom starostlivo zvážil všetky okolnosti prípadu a správne reagoval už aj na obhajobné tvrdenia obžalovaného, ktoré smerovali predovšetkým k spochybneniu záverov krajského súdu o neexistencii zmluvy jeho firmy s firmou RoRo Y. B. o poskytnutí finančného kapitálu na podnikateľské aktivity na Ukrajine a v skutočnosti nereálnom poskytnutí peňazí na ich uskutočnenie.

Najvyšší súd sa so závermi krajského súdu, ktoré vykonal na podklade vyčerpávajúceho dokazovania a starostlivého vyhodnotenia dôkazov, plne stotožňuje a v podrobnostiach môže v plnom rozsahu poukázať na podrobné, vecné a logicky uzatvorené dôvody uvedené v odôvodnení jeho rozsudku, ktoré presvedčivo preukazujú, že obžalovaný T. T. sa dopustil skutku tak, ako je ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku; inak vyjadrené, že zmluva uzatvorená s fy RoRo GmbH Düsseldorf bola len

fiktívna a k reálnemu prevodu peňazí na podnikateľské aktivity obžalovaného zo strany Y. B. nikdy nedošlo.

Po preskúmaní veci žiadne pochybnosti v tomto smere nemal ani najvyšší súd. Nič na tom nemôže zmeniť ani fakt uvedený v odvolacej námietke obžalovaného, že jeho firma a firma RoRo GmbH v Düsseldorfe existovali. Samotná ich existencia však nevylučuje spôsob akým konali jej zástupcovia v inkriminovanom období. V tomto smere najvyšší súd len zvyrazňuje, že v čase dátovania, t. j. 28. augusta 1990, tzv. príslubu finančných prostriedkov od fy D&G Financial pre fy RoRo GmbH na podnikateľské aktivity obžalovaného na Ukrajinu v ekvivalente 20 mil. dolárov, neexistoval žiadny podnikateľský zámer na takú investíciu a ani nikdy potom nebol doložený a prezentovaný, odhliadnuc od skutočnosti, že firma obžalovaného na takú investíciu ani nemala reálnu možnosť. Absolútne nereálne by, dokonca aj pri realizácii investovania do bytovej výstavby na Ukrajine, bolo vrátenie poskytnutej čiastky fy RoRo navyše s 15 % úrokom nemožné, keďže firma J. bola od začiatku svojho podnikania v strate, t. j. žiadne vlastné zdroje nemala.

Z doplneného dokazovania navyše vysvitlo, že predložený dokument tzv. príslub D&G Financial mohol byť nanajvýš predkontrakčný príslub, k ničomu nezaväzujúci a dokonca ani o ňom, a teda o to viac o reálnom poskytnutí peňazí nemal žiadnu vedomosť ani sekretár tejto spoločnosti - JUDr. V., ktorý vlastnil fy rovnakého názvu v Prahe a personálne spájal aj fy v Corku v Írsku.

Napokon z dôkazov presvedčivo plynie, že ani fy RoRo, nedisponovala takými prostriedkami, ktoré boli údajne poskytnuté obžalovanému. Už v januári 1994 pre nedostatok majetku zanikla. Jej konateľka V. A. poprela, aby niekedy firma obdržala financie od spoločnosti D&G Financial. Tieto by inak museli byť zaevidované v účtovníctve a napokon vôbec poprela uzatvorenie predmetnej zmluvy o kapitálovom vstupe firmy RoRo GmbH do fy obžalovaného. Podpis a pečiatku na tejto zmluve označila za falošnú. Najvyšší súd k tomu len poznamenáva, že pravdivosť tejto výpovede logicky potvrdzuje aj fakt, že pokiaľ by v tom čase táto firma disponovala takou významnou sumou logicky by nemohla zaniknúť pre nedostatok majetku.

K odvolacím námietkam obžalovaného sa žiada dodať, že ani jedna nich nesmeruje a nemá priamy vzťah k meritu prejednávanej veci. Listinný dôkaz označovaný ako príloha č. 1 sa totiž týka zastavenia trestného stíhania Y. U., na ktorého /fy Ma.c s r.o./ Y. B. previedol pohľadávky fy RoRo voči fy obžalovaného. Aj zostávajúce rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní resp. súdov označené v jeho odvolaní sa týkajú rozhodnutí o zaistených veciach v prípravnom konaní resp. o zastavení trestného stíhania Y. B., ktorý zomrel pri dopravnej nehode. Nedoručený rozkaz zo dňa 15. novembra 1994, sp. zn. PN 61/94, sa týka prepustenia obžalovaného z väzby.

Napokon neobstojí ani poukaz obžalovaného na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 3. marca 2010, sp. zn. 1 T 23/02, ktorý časť trestnej činnosti obžalovaného vylúčil zo spoločného konania a pre túto trestnú činnosť napokon trestné stíhanie zastavil. V danom prípade ide teda o inú trestnú vec obžalovaného, ktorá sa stala právoplatná, a preto najvyšší súd k nej nemôže už zaujať žiadne stanovisko a ani ju preskúmať.

Pokiaľ sa týka právnej kvalifikácie skutku krajský súd formálne pochybil pokiaľ konanie obžalovaného kvalifikoval ako pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v dobe spáchania skutku. Správne mal skutok kvalifikovať ako pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zákona účinného do 1. januára 2006, pretože trestné sadzby v oboch prípadoch sú rovnaké, ale hranica škody veľkého rozsahu ako znak skutkovej podstaty tohto trestného činu v čase účinnosti trestného zákona č. 140/ 1961 Zb. k 1. januáru 2006 bola 3 450 000,- Sk t.j. niekoľkonásobne vyššia ako v čase spáchania skutku, čo obecné svedčí v prospech páchatelia. V danom konkrétnom prípade však vzhľadom k výške spôsobenej škody /takmer 59 mil. Sk/ toto pochybenie aj najvyšší súd mohol vyhodnotiť už len ako formálne, bez podstatného vplyvu na posúdenie trestnosti skutku a nebolo potrebné ho napraviť.

Na druhej strane najvyšší súd, ale prihliadol k odvolacej námietke obžalovaného týkajúcej sa neúmernej

dĺžky konania. Od spáchania skutku a vznesenia obvinenia totiž uplynulo už takmer 19. rokov, pričom obvinený na trvaní konania nemal žiadny výrazný podiel. Preto najvyšší súd okrem kritérií rozhodných pre určenie druhu a výmery trestu ku ktorým správne prihliadol aj krajský súd, zohľadnil aj uvedenú skutočnosť a na rozdiel od krajského súdu uložil obžalovanému podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby, t. j. vo výmere 5 a pol roka, a pre jeho výkon ho zaradil podľa § 39a ods. 3 do I. nápravnovýchovnej skupiny. Takto uložený trest podľa názoru najvyššieho súdu v konkrétnom prípade zohľadňujú všetky podstatné okolnosti, ktoré sú rozhodné pre stanovenie druhu a výmery trestu podľa § 31 ods. 1 Trestného zákona a stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania (§ 3 ods. 4 Tr. zák.) obžalovaného.

K odvolaniu krajského prokurátora najvyšší súd konštatuje, že toto nebolo možné akceptovať, pretože proti prvotnému rozhodnutiu krajského súdu v tejto veci z 24. novembra 2004 podali odvolanie len obžalovaní, a preto rozhodnutie v ich neprospech /uloženie ďalšieho trestu - trestu prepadnutia veci, ktorého sa krajský prokurátor domáhal/ v tomto konaní neprichádzalo už do úvahy /§ 264 ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006/.

So zreteľom na uvedené skutočnosti preto Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní obžalovaného T. T. a krajského prokurátora rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.